

**Sygn. akt II Ka 233/14**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2014 r.

**Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny**, w składzie:

<b>Przewodniczący</b>	-	SSO Jacek Klęk
<b>Protokolant</b>	-	staż. Joanna Suwara

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu A. D. (1), po rozpoznaniu w dniu 19 XI 2014 r. sprawy: **A. D. (2)** oskarżonego o czyn z art. 270§1 i §2a kk, na skutek apelacji prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu z 15 lipca 2014 r. w sprawie II K 431/14,

**na podstawie art. 437§1 i §2 kpk oraz art. 438 pkt. 2 kpk**

uchyla zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Wieluniu do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 233/14

## UZASADNIENIE

Aktem oskarżenia wniesionym do Sądu Rejonowego w Wieluniu zarzucono A. D. (2) to, że:

- w dniu 17 maja 2014 roku w miejscowości B., gm. B., pow. (...)woj. (...)w celu użycia za autentyczne dokonał przerobienia dokumentu w postaci „Legitymacji szkolnej” nr (...)wystawionej przez Dyrektora (...) Szkoły Zawodowej Zespół Szkół nr (...)im. J. D.dokonując zmiany daty urodzenia po czym posłużył się przerobionym dokumentem w celu wejścia do dyskoteki Protektor przy czym czyn stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn określony w art. 270§1 i 2a kk.

Wyrokiem wydanym 15 lipca 2014 r. w sprawie II K 431/14, Sąd Rejonowy w Wieluniu w przedmiocie zarzutu rozstrzygnął w ten sposób, iż w pkt. 1. orzeczenia zawarł zapis: „oskarżonego A. D. (2) i za to na podstawie art. 270§2a kk wymierza mu karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięciu) złotych”. Nadto, na podstawie art. 44§1 kk, Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci legitymacji szkolnej przechowywanej na karcie nr 14 akt niniejszej sprawy poprzez pozostawienie jej w miejscu przechowywania oraz obciążył oskarżonego kosztami postępowania.

W ustawowym terminie apelację od wyroku wywiódł Prokurator Rejonowy w Wieluniu, zaskarżając wyrok w całości, na niekorzyść oskarżonego zarzucając rozstrzygnięciu, na zasadzie art. 437 pkt. 2 kpk, obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 413§1 pkt. 5 kpk i art. 413§2 pkt. 1 kpk poprzez pominięcie w pkt. 1 zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia w zakresie winy oskarżonego oraz nie określenie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, w następstwie czego orzeczony wyrok pozbawiony jest oceny sądu w zakresie winy, opisu przypisanego oskarżonemu przestępstwa oraz jego kwalifikacji prawnej.

W petitum apelacji Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie rozstrzygnięcia w zakresie winy oskarżonego, określenia przypisanego A. D. (2) czynu i jego kwalifikacji prawnej.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja oskarżyciela, jako w pełni zasadna, przy czym uchybienie Sądu Rejonowego okazało się na tyle istotne, że musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wieluniu.

Sąd Okręgowy podziela argumentację zawartą w apelacji Prokuratora kwestionującą prawidłowość procedowania Sądu I instancji w zakresie pominięcia w tenorze wyroku rozstrzygnięcia o winie oskarżonego oraz braku podstawy prawnej skazania. Należy zgodzić się ze skarżącym, iż powyższe uchybienia miały bezpośredni wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd I instancji uznał oskarżonego winnym dokonania czynu wyczerpującego treść art. 270§1 i 2a kk (k. 53), jednakże nie można tracić z pola widzenia tego, że uzasadnienie wyroku jest dokumentem wtórnym w stosunku do jego sentencji, sporządzanym już po ogłoszeniu wyroku, dlatego też nie może stanowić jego uzupełnienia ani tym bardziej mieć wpływu na treść rozstrzygnięć w nim zawartych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 stycznia 2013 roku, sygn. akt. II AKa 197/12). Oczywistym jest, że kwestia winy nie może wynikać jedynie z treści uzasadnienia, bowiem już sama redakcja wyroku nie może nasuwać wątpliwości za jaki czyn oskarżony ma ponieść dolegliwość. Marginalnie należy także wskazać, że uzasadnienie nie musi być obszerne, gdyż nie ta cecha świadczy o jego kompletności.

Dalej zauważyć należy, że skoro art. 413§2 pkt. 1 kpk oraz poprzedzający go art. 413§1 pkt. 5 kpk wymagają, by sąd dokonał dokładnych i precyzyjnych rozstrzygnięć, co do winy oskarżonego, przypisanego mu czynu, podstawy skazania, jak i wymiaru kary oraz samej kary, które muszą być zamieszczone w wyroku skazującym. Zarzut naruszenia wymienionego przepisu jest zatem ze wszach miar celny i zasługiwać musiał na podzielenie, zaś wyrok zapadły w aktualnym, nieczytelnym kształcie ostać się nie mógł.

Sumując – skoro w świetle przeprowadzonych wywodów nie budzi wątpliwości fakt mającego istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia naruszenia przepisów procesowych przez Sąd I instancji, jak również okoliczność, że przy redagowaniu wyroku nie zachowano należytej staranności – apelację Prokuratora należało ocenić jako zasadną i w efekcie w całości uwzględnić. Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Rejonowy winien mieć na uwadze powyższe krytyczne uwagi respektując przy tym uregulowania art. 413§2 pkt. 1 kpk, jak i art. 413§1 pkt. 5 kpk, co następnie winno znaleźć odzwierciedlenie w treści wyroku.